

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

aiunt inter alios nominatum. Inter electores nouissimum dicunt constitutum. Inde verò cum principatus erigeretur in regnum, priorem electuræ dignitatem non amisit, sed locum suum seruauit: alioqui inter seculares electores locum haberet primum, quem nunc tribuunt ei nouissimum. In Wandalia tamen nostra ostendimus, ducem Bohemiæ per vnum ex Ottonibus regem sublimatum: quæ res testificatur, initio Bohemiæ principem inter electores non fuisse: alioquin primus numeraretur. Sed quisquis illa etate fuit, vel rex, vel dux Bohemiæ, factæ electioni de Henrico tum se obiecit, & rebellionem ostendit. Mira temporum incuria, quod res proclaras non miserint in literas. Wandaliā quoque in principio sui regni Henricus oppugnauit: eam credo, quæ nūc Polonia est. Nā & illa genti, & lingua annumeratur: quibus in prouincijs, & vicina Prussia, tum sancti pontifices operā prædicationis impenderunt. Sanctus Adalbertus Pragensis, quem paulo ante hanc etatem Prussi, gens effera, trucidarunt: & nunc Bruno episcopus multis supplicijs afficitur: ita ut trucidatus manibus pedibusq; preciosus Domino martyr consecratur. Per qua etiam tempora, Henricus rex, cum prolem nec haberet, nec habere contenderet, qui cum Cunigunda regina, in sanctimonia & tori munditia vicitaret, Christum sibi cōstituit hæredē relinquere: Nam Bambergensium primus erexit & dotauit episcopatum, in quo constructa solenni ecclesia, nunc ipse cum coniuge quiescit, Euerhardum autem virum præcipuum, eolo- ci ordinari curauit episcopum.

CAPVT XXIX.

Et ut Christi religionem propagaret, Islam foro-
rem suam Vngarorum principi dedit coniugem:

R hog

hoc auguratus, hoc prævidens, hoc etiam curans, quod
 euenit, vt optima fœmina Christo virum suum lucratur,
 & vt omne perinde regnum sequeretur regem suum.
 Itaq_z, baptizato principe, qui in sacro fonte nomine San-
 phani induit, adeò in religione profecit gens illa, vi-
 gem illum inter sanctos ecclesia assumptum denun-
 ret, clarescentibus miraculis, & prodentibus vita san-
 citatem. Quo etiam tempore Benno dux inferioris Saxonie,
 filius Hermanni, in ea ditione secundus, migra-
 uit è vita: & frater eius Luderus comes, brevi sequi-
 tus est illum: cuius vxor Emma, locupleti in patrimo-
 nio consistens, multa bona contulit in ecclesiam Brum-
 ensem: Et extat usque hodiè insignis illius fœmine de
 multis bonis inextinguibilis memoria: inter alia, quod
 donauit, auri & argenti & lapidum preciosorum do-
 naria. Fertur ciuibus permisisse pratrum, non longè a
 vrbe feracissimum: cuius usq_z hodiè illa præcipua es-
 dulgentia, vt nullis ibi pecora muscis, nullis crabronis
 aut vespis, vexentur. Id referunt in merita eius de-
 nerabilis Emma. Quæ res argumēto est, si mulier ibi pa-
 trimonium haberet ad urbem, fuisse principatus & ca-
 mitatus in ditione Bremensis districtus, vt non omni-
 tunc, vt modò, pagus seruiret ecclesie. Luderum val-
 maritum eius Hermanni ducis filium, Bennonis fratri,
 quem comitem annales referunt, sed districtum eius
 non signant, Transalbinam tenuisse prouinciam comi-
 eto, quæ nunc Stormaria, Holsatia, Thietmaria, est.
 Cui etiam si tum Stadensis comitatus, vt postea, fu-
 rit coniunctus, non enuncio: Sed ex rebus coniecto, quod
 in amplissima ditione fratres, non tam iniquam fecerint
 partitionem, quin fratri Ladero comiti plurima diu-
 prouenerit: quæ si tum erat Transalbina, non magnam
 debet

debet
 geretur
 porum

B
 baut v
 quo ille
 nunquid
 tum pra
 partes i
 catione
 ta effet
 mensu
 paterna
 lorum (m
 mens, a
 inde per
 ad rebe
 surgens
 mēsem,
 burgenj
 toris. H
 magnit
 & liber
 inceps c
 duo Vn
 flexus p
 dedit m
 batu su
 clesis H
 nus po

debet haberi, si illi, vt posteā, comitatus Stadensis iungatur: quod idcirco dixerim, vt aliquam illorū temporum memoriam ē tenebris in lucem vendicarem.

CAPVT XXX.

Bernhardus inferioris Saxoniæ dux, nepos Hermanni, ausus Imperatori Henrico rebellare, turbauit vicinas ecclesias Saxoniæ. Ex illo enim tempore, quo ille post patrem Bennonem gubernacula suscepit, nunquam pax inter archiepiscopum Vrwanum, quem preerat, & ducem extitit: Illo pro rege & ecclesia partes interponente, Duce autem pro suarum amplificatione rerum agente. Hæc emulatio dum prius occulta esset, ex hoc tempore vires accepit, & creuit in immensum. Bernhardus dux, tam auita humilitatis, quam paterna religionis oblitus, primò quidem gemitum & winolorum (vandalorum ea pars fuit) per avaritiā opprimens, ad necessitatem resumēdi paganismi coēgit. Deinde per superbiam beneficiorum immemor, totam secū ad rebellandum Cæsari mouit Saxoniam. Nouissimè insurgens in Christū, ecclesias oppugnauit, præcipue Bremerem, quæ & ditior erat eo tempore ceteris: & Hamburgensem, quæ remotior videbatur à manu Imperatoris. Huius autem impetum viri Vrwanus taliter sua magnitudine animi fregit, vt præ pudore sapientiæ & libertatis episcopi, dux, cui antè aduersatus est, deinceps cogeretur benevolus esse ad omnia. Ergo auditio Vrwanii pontificis consilio, rebellis tandem est flexus princeps. Scaldinborg supplex Henrico Cæsari dedit manus, Vrwanus interueniente, vandalis tributo subactis, pacem reddidit, Transalbinis, & ecclesiæ Hamburgensi: Ad cuius instaurationem Vrwanus post vandalicam cladem, ciuitatem & ecclesiam

R 2 fecit

